

РЕШЕНИЕ

№ 2779

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 115-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. КИРИМОВ

при участието на секретаря БИСТРА П. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАН Г. КИРИМОВ Административно наказателно дело № 20221110211249 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. М. Т., ЕГН ***** чрез процесуалният му представител адв. П., срещу Заповед за задържане на лице рег. № УРИ - 2283з-912/31.08.2022 година, издадена от полицейски орган при 04 РУ-СДВР.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на задържането. Сочи се, че при издаване на заповедта не са налице правни основания, фактическа обстоятелства и непосредствена необходимост от нея. Поддържа е, че е ограничено правото на защита на жалбоподателя, тъй като не ставало ясно защо е задържан, тъй като фактическо описание на основанията на задържането не се съдържат не само в заповедта, но и в друг акт, съставен при задържането, не последващ такъв. При изложените съображения е направено искане атакуваната жалба да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява, явява се адв. П., който поддържа жалбата по изложените съображения.

Ответникът по жалбата, не се явява, не изпраща представител.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, приема фактическа страна следното:

Със Заповед № 513з-5286/22.06.2022 г. на директора на СДВР Д. П. бил преназначен на длъжност командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ на СДВР.

На 31.08.2022 г. в 20.00 часа, П. издал Заповед за задържане на лице № УРИ – 2283з-912/31.08.2022 г., с която задържал за срок до 24 часа С. М. Т. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В заповедта като основание за задържането на лицето било посочено "агресия на пътя". Заповедта била връчена на Т., който я подписал и получил препис от същата.

На 01.09.2022 г. в 15.50 часа С. Т. бил освободен от СДВР.

Така изложената фактическа обстановка се установява от представените документи от СДВР и СРП.

Съдът кредитира изцяло събраните по делото писмени доказателства, като следва да се посочи, че освен заповеди за материална компетентност на ответника не са приложени каквито и да е доказателства от ответната страна, установяващи причината за задържане на жалбоподателя Т.. По преписката дори не е приложена докладна записка, от която да се установят фактическите основания за задържане на жалбоподателя Т. на 31.08.2022 г. Останалите значими материали – включително докладна записка за значимите събития са изискани служебно от съдията-докладчик.

При така установената фактическа обстановка, Софийски районен съд намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото е депозирана от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок и форма.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане на лице е издадена от компетентен орган, тъй като видно от приложеното удостоверение рег. № 513р-88016/15.09.2022 г., издателят на заповедта е полицейски орган при СДВР по смисъла на чл. 72, ал. 1, вр. чл. 57, ал. 1 ЗМВР.

Съдът обаче счита, че атакуваната заповед е незаконосъобразна, тъй като липсва посочване на фактическите основания за задържането на жалбоподателя. В обжалваната заповед за задържане не са изложени мотиви и съображения на какво фактическо основание се задържа жалбоподателят С. Т.. Съгласно чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл. 30, ал. 3 от Конституцията на Република България само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт, като в срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по

неговата законосъобразност. Съгласно чл. 5, § 1 от КЗПЧОС всеки има право на свобода и сигурност, като никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в същата разпоредба случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. Едно от основните права, гарантиращо правото на свобода и сигурност, вкл. неутрализиращо риска от произвол при задържане, е регламентирано в чл. 5, § 2 КЗПЧОС, а именно задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си. Същевременно, съгласно чл. 5, § 1, б. "с" от КЗПЧОС едно от допустимите изключения на лишаване от свобода е законният арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление.

В контекста на гореизложеното, осъщественото задържане на жалбоподателя Т. по реда на ЗМВР представлява вид лишаване от свобода, доколкото физически е ограничено свободното придвижване на жалбоподателя, който е бил задържан в специализирано помещение в сградата на СДВР. Според съда по своята форма и съдържание обжалваната заповед за задържане не отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чл. 5, § 2 КЗПЧОС, тъй като в нея не са посочени фактическите основания за задържане на жалбоподателя. Посочената разпоредба от ЗМВР кореспондира с нормата на чл. 5, § 2 КЗПЧОС, съгласно която всяко задържано лице трябва незабавно да бъде уведомено на разбираем за него език за основанията за арестуването му. В заповедта за задържане като фактическо и правно основание за лишаването от свобода на Н. е посочено единствено "агресия на пътя", което е изключително лаконично и неинформативно, за да покрие минималните стандарти по чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чл. 5, § 2 КЗПЧОС. В този смисъл не става ясно дали жалбоподателят е задържан, тъй като е имало данни за извършено престъпление от общ характер от негова страна или нарушение от административен характер, дали е бил само свидетел на относими към предмета на доказване факти, дали е бил съпричастен към извършването на престъпление по друг начин. Не са изложени никакви фактически твърдения, обуславящи необходимостта от задържане на жалбоподателя. Реално в обжалваната заповед липсват дори и най-общи мотиви и съображения относно причините за издаване на заповедта за задържане. При това положение, с връчване на заповедта по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР задържаното лице не е било наясно с причините за фактическото му лишаване от свобода, като по този начин е било ограничено правото му да ги оспори по съдебен ред.

Действително, съгласно константната съдебна практика на ВАС и съобразно указанията по приложение на закона, дадени с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 година на ОСГК на Върховния съд на Република България, неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в

документ, предхождащ издаването на акта или в последващ такъв. В този смисъл са Решение № 13520 от 12.12.2016 г. по адм. дело № 9200/2015 г. по описа на ВАС, V-то отделение; Решение № 1801 от 13.02.2017 г. по адм. дело № 12306/2017 г. по описа на ВАС, V-то отделение; Решение № 8136 от 31.05.2019 г. по адм. дело № 1313/2019 г. по описа на ВАС, I-во отделение; Решение № 8372 от 05.06.2019 г. по адм. дело № 12237/2018 г. по описа на ВАС, I-во отделение и др. Посоченото тълкуване на закона по отношение на заповедта за задържане обаче влиза в колизия с гаранцията, регламентирана в чл. 5, § 2 КЗПЧОС, а именно задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за арестуването му. В същото време по делото не са налице данни изготвените и приложени по ДП № 1183/2022 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. № 31375/2022 г. по описа на СРП докладни записки да са били сведени до вниманието на жалбоподателя, за да се запознае същият с фактическите основания за задържането си.

С оглед гореизложеното съдът счита, че обжалваната заповед за задържане на лице с № УРИ – 2283з-912/31.08.2022 г., издадена от полицейски орган при сектор "Охранителна полиция" при СДВР, следва да бъде отменена като незаконосъобразна, издадена при неспазване на установената в закон форма и съдържание.

В съответствие с разпоредбата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените от последния разноски. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС на присъждане подлежат само направените от страните разноски. На л. 99 от делото е приложен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, жалбоподателят е заплатил на адв. П. сумата от 1200 лв. /с ДДС/ като договорът служи за разписка за заплатената сума.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Софийски районен съд, НО, 115-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № УРИ - 2283з-912/31.08.2022 година, издадена от полицейски орган при 04 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. М. Т., ЕГН ***** сумата от 1200 (хиляда и двеста лева) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____